

TORONYIRÁNY

XII. 46.

2018. november 18.

SZEGEDI KATOLIKUS ÉRTESETŐ A GLATTFELDER ALAPÍTVÁNY GONDOZÁSÁBAN

Évközi 33. vasárnap

- November 19.** Árpád-házi Szent Erzsébet
- November 21.** A Boldogságos Szűz Mária bemutatása a templomban
- November 22.** Szent Cecília szűz és vértanú

Jézus Krisztus szenvedésében és kereszthalálában olyan erényeket és értékeket vetített bele az üdvtörténetbe, amelyek biztosították az igazság végső győzelmét. Ha a megváltás misztériuma az egyház életében folytatódik, akkor az egyház sem lehet mentes a krízisektől, a reménytelennek látszó helyzetektől és gyengeségének átélésétől. Nagy elhatározások, új kezdeményezések itt kezdődnek, de ezek adják a felhívást a magábaszállásra is. A sötétség és a sikertelenség órája lelkiismeretvizsgálatra készítet, meghozza a bűnbánat hangulatát és főleg imádságra indít. A földi egyház ezt a bensőséges lelkiületet csak ilyen küzdelmek árán őrizheti meg. De mivel az egyház nem öncél, hanem mindig az egész emberiség számára hordozza a kegyelmet, azért a Krisztus szenvedésében és elhagyatottságában való részesedés egyúttal az áldozatnak és a kegyelemnek is az órája. Isten irgalma, amely Krisztus kereszthalálában realizálódott, soha nem fogyhat el, és nem is lehet kisebb. A külső hullámzások az egyház kegyelmi értékét nem érintik. Ha valahol beáll a lanygulás, más helyen mindig több az ima, a buzgóság, a szeretet és az áldozatkészség. A kiegyenlítődést maga a Fő, Krisztus eszközli a Szentlélek által.

Gál Ferenc

A szentmise olvasmányai

- 1. Dán 12,1-3** Amikor az emberi történelem célba jut, akkor válik el a jó a rossztól, és akkor kerül sor a tökéletes igazságszolgáltatásra.
- 2. Zsid 10,11-14.18** Krisztus egyetlen áldozatával örökre tökéletessé tette a megszenteltek, ezért nincs többé szükség bűnért való áldozatra.
- 3. Mk 13,24-32** Jézus apokaliptikus képekben beszél a történelem és a világ végéről, de nem bocsátkozik találgatásokba annak idejéről.

A történelem útján a cél felé

Az apostoli igehirdetés Isten transzcendens voltáról a legvégső állítást mondta ki azzal, hogy ő „nagyszerű erejét Krisztus feltámasztásával és megdicsőítésével mutatta meg” (Ef 1,20). Vagyis olyan tettekkel, amelyeket csak a hitben fogunk fel, s amelyek már az élet végső megoldását tükrözik. Isten tehát nem földi távlatokban akar versenytársa lenni az embernek, s nem is akadályozza meg szabadságának használatában. Erre kell gondolnunk, amikor eszünkbe jutnak ilyen kérdések: Miért hagyja Isten, hogy olyan sok legyen az előítélet, a félreértés és a tévedés olyan dolgokban, amelyek az élet célját érintik? Miért olyan gyenge a kereszténység történelmi tanúságtétele? Miért nem követi a hit terjedése például azt az egyetemes fejlődést, amelyet a technika világában látunk? A feleletet csak a végső cél, az örök élet szempontjai szerint adhatjuk meg. Különbséget kell tennünk az egyetemes üdvrend és a keresztény küldetés között. Isten mindenkit egyetemesen meghív és segít az üdvösségre, az egyháznak viszont éppen erről az egyetemes üdvösségről kell tanúskodnia. Az üdvösség erői tehát szélesebb körűek, mint a tapasztalható hité. A kegyelmi segítség ott is kiárad, ahol az egyház tanúságtétele még hiányzik, vagy ahol erőtlenséget. Isten a kinyilatkoztatással nem akarta megváltoztatni a természetet, amelyet alkotott. Ugyanakkor az üdvösség titkát fenntartotta magának. Jézus határozottan elzárkózott azelől, hogy az üdvözültek számára bármilyen felvilágosítást is adjon (Lk 13,23), hanem inkább állandó készenlétre és bizalomra hangolt. Ezért például az okos és a balga leányokról szóló példabeszédből nem lehet azt a következtetést levonni, hogy az emberiség fele üdvözül. Más a helyzet a tanúságtételt hordozó egyházban. Itt Jézus bátorítja a „kisdéd nyáját”, hogy ne veszítse el bátorságát, mert rájuk különös örökség vár (Lk 12,32). A többi hasonlat is utal valamilyen számbeli kisebbségre. A kovász kevesebb, mint a tészta, mégis az hatja át a nagyobb tömeget. A só is kis mennyiség az ételhez viszonyítva, és a világító test is kisebb, mint a betöltendő tér. Ezekben a képekben meg kell látni az isteni szándékot, hogy a tudatos hit mindig kifelé is néz, másoknak is mutatja az üdvösség útját.

Amikor Isten ezt az utat választotta, egyszerűen követte a természet rendjét. A mindennapi életben is kevés a szakember, a vezető és irányító. A nagy tömeg rájuk hagyatkozik, az ő útmutatá-

sukat követi. A hírközlés eszközeit milliók használják, de hány embernek van különleges ismerete a gépek működéséről vagy az elektromágneses hullámok természetéről? Egymásra utaltságunk olyan, hogy mindenütt hely marad a bizalomra, az igazságosságra és a szeretetre. Az üdvösség rendjében éppen így egymásra vagyunk utalva. Az üdvőtörténetben két fogalom lép elénk, amely megvilágítja kérdésünket: a maradék és a helyettesítés, illetve a képviselő.

„A maradék”, Izrael maradéka az Ószövetségben sok helyen teológiai kifejezés lett. Izajás és Szofonias a „seár” szót használja, Jeremiás, Ezekiel és Ámosz inkább a „seerit”-et. A jövőt, az ígéretet a maradék hordozza és menti át a következő nemzedékek számára. A pusztai vándorlásból csak egy maradék jut el az ígért földjére, a babiloni fogságból is csak egy töredék tér vissza. Illés biztatást kap, hogy az általános hitehagyás közepette Isten meghagy magának hétezer férfiút, akik nem hajtanak térket a bálvány előtt. Sőt már a vízözön történetében megtalálható a maradék, mint motívum (Ter 7,23). A kifejezés tehát régiebb, mint a prófétaírások. Ámosz (5,15) már ostorozza azokat, akik Istennek a maradék iránti elkötelezettségében túlságosan bizakodnak. Máskor a maradék fenyegető fogalom válik, mint például Izajás 10,20-ban. A maradék tehát az a csoport, amely hordozza az ígéretek, illetve azok közössége, akik Isten irgalmából túlélnek a megsemmisítő ítéletet (Haag, Bibellekton, 1473). Zakariás (13,8) arról beszél, hogy ennek a maradéknak is meg kell tisztulnia. Tökéletességét akkor éri el, ha egész szívéből visszatér az Úrhoz, és amikor Isten eltörli a bűneit (Jer 50,20). A későbbi zsidó apokrif iratok és a qumráni emlékek ilyen irányban színezik ki a jövőt.

Pál apostol is átveszi a szóhasználatot, amikor arról ír, hogy a zsidók elfordulásával Isten ígéretei nem hiúsultak meg. A maradék elfogadta az evangéliumot, és az elfordulás különben is csak időleges; egyszer majd az egész nép megtér (Róm 11,25). A történelem igazolja, hogy az üdvőtörténet dialektikája folytatódik az egyházban is. Az apostolok ideje óta a szervezett egyház jelen van, de valójában elmosódnak a határai. A külső, látható közösség nagysága változik: hol nekilendül, hol összezugszorodik. A megújulás egyúttjár az újjászületés fájdalmaival.

Már az Ószövetségben élt a gondolat, hogy a maradék az egész népet képviseli: ők a jogos örökösök. A kis csoport az egész közösség, sőt az egész emberiség javára hordozza a tanítást és a kegyelmi berendezkedést, valamint az ember válaszát is. Ezért a szövetség állandó maradt. Jézus Krisztusban a képviselő elérte a teljességet. Neki, mint Fiúnak teljes meghatalmazása volt az Atyától, hogy mindnyájunk közvetítője legyen, ő az elsőszülött minden teremtmény közül, ő a második Ádám. A hatás és a felsülés dinamikája az ő életében is lejátszódik. A nagypéntek azt a benyomást kelti, hogy semmi sem marad meg művéből. Egyenesen az a látszat, hogy Isten üdvözítő műve mond csődöt. Isten győzelme nem az emberi kategóriák vonalán jelentkezett, hanem megtestesült abban a szeretetben, amelyet Jézus a szenvedésben is mutatott az Atya iránt és az emberek iránt. Az egész világ nevében a szeretet teljességét adta az Atyának és az Atya nevében ugyanezt a teljességet adta a világnak. Ezért, ha emberileg vesztesnek látszott is, halála nem elbukás volt, hanem a teljes önátadásnak, a szeretet megnyilatkozásának végső és felülmúlhatatlan aktusa. Ő maga is maradék lett, de már célhoz ért, s már nem egy megújult állapotot, hanem magát az üdvösséget adja azoknak, akik hozzá tartoznak. A Szentlélek kiárasztásával magához láncolta az egyházat, s azóta az egyház a megdicsőült Főt képviseli a történelemben (Schillebeeck, Concilium 12, 1976, 192). A tőle kapott tanítást és kegyelmi rendet adja tovább és egyben az emberiségnek az Isten előtti engedelmisségét is kifejezi. Az áldozat vállalásában ki kell egészítenie, ami híja van Krisztus szenvedésének (Kol 1,23). Ez a szétágazó szerep csak úgy tölthető be, ha a hívők közössége egészen benne áll a történelemben és osztozik a történelmi intézmény sorsában.

Gál Ferenc

Szülők és gyermekeik: hogy jól éljünk együtt (21.)

Hogyan válhat belőlünk don Bosco szerint nevelő vagy szülő?

XIV. Szülővé válni

3. A hatékony kommunikáció ismérvei

Don Bosco ezt mondta a munkatársainak: „Adjatok lehetőséget a diákoknak, hogy szabadon kifejezhessék gondolataikat. Hallgassátok meg őket, hagyjátok őket sokat beszélni”.

Feltétel nélküli elfogadás

Ahhoz, hogy a személyek közötti kommunikáció hatékony és konstruktív lehessen, a másik feltétel nélküli elfogadásán kell alapulnia. A szülők és a gyermekek kapcsolatában a gyermek teljes elfogadása (adottságaival és korlátaival együtt) minden bizonnyal az első lépés ahhoz, hogy a kapcsolatot megalapozzuk. Elfogadni annyit jelent, hogy azokkal a látásmódbeli, gondolkodásbeli, ítéletalkotásbeli különbségekkel együtt a miénk, amit a fiatal kifejezésre juttathat a szüleiével szemben.

Bizalom

A kommunikáció másik tartópillére a bizalom. Ha nincsen bizalmunk abban a személyben, aki mellettünk él, kapcsolatunk megrepedezik, és hosszú távon nem lehet tartós, vagyis szélsőséges esetben kapcsolatunk megmerevedik. A bizalom felépítéséhez ezek kelljenek:

- a gyermek mondanójának teljes meghallgatása: a tartalom (az amit mond a másik, az üzenet) és reláció (ahogy mondani szokták, az érzelmek, amelyek a szavakat kísérik);
- a nyílt és konstruktív szembenézés;
- bátorítás (a megsemmisítő kritika ellentétéként).

Hitelesség

Ha két személy, akik kommunikációs kapcsolatban állnak, nem őszinte egymáshoz, a kommunikáció megszűnik, és csak a tettetése folyik tovább. Ha egészséges kommunikációra vágyunk, ahhoz az szükséges, hogy hiteles kapcsolat legyen a gondolataink és a kifejezéseink között. A hitelesség azt jelenti, hogy őszinte, átlátható, következetes kapcsolat létezik aközött, amit mondunk, és aközött, amik valójában vagyunk és teszünk. „Az a hiteles személy, aki másoknak a teljes egyéniségével tud felelni, nem csak annak egy részével. A szívével gondolkodik, nem csupán az eszével. Valóban ott van, és nem a maga dolgán jár az esze, amikor mások beszédét hallgatja. Tanul is, nem csak tanít; a másik emberben a személyt látja, akinek odaadhatja magát, és nem olyan individuumot, akit manipulálhat” (R. L. Howe).

Empátia

A kommunikációban akkor jelenik meg az empátia, amikor igyekszünk magunkat a másik helyébe képzelni. Az empatikus magatartás azzal jár, hogy igyekszünk kilépni saját magunkból, hogy beléphessünk a másik ember élettapasztalatába, a velünk beszélő ember belső világába. Azt jelenti, hogy igyekszünk megérteni, mi van a sorok között abban az üzenetben, amit az adó felém közvetít. Azt jelenti, hogy ráébredek: a másik ember értelmi és tapasztalati világában azoknak az elképzeléseknek és javaslatoknak, amiket elmondott, megvan a maguk jelentése, jogosultsága és koherenciája (még akkor is, ha számunkra, kívülről tévesnek tűntek vagy más értéket tulajdonítottunk nekik). Az a szülő, aki képes empatikusan viselkedni, azon van, hogy beleképzelje magát gyermeke helyzetébe, tőle telhetően kicsivé lesz, arra törekszik, hogy megértse a gyermek szükségleteit fejlődésének az adott szakaszában.

Totális és tevékeny meghallgatás

Végül ugyancsak elősegíti a személyek közötti kommunikációt a másik totális és tevékeny meghallgatása, ami annyit jelent, hogy

nem csupán a szavakra koncentrálunk, hanem azokra az érzelmi és a kapcsolatokat érintő tartalomra is, ahogyan egy-egy mondat elhangzik. A totális meghallgatás magában foglalja a metakommunikatív figyelmet is, amely még mélyebbre is elvezethet bennünket, hogy ne álljunk meg a hallott szavak felszínénél, hanem ragadjuk meg a rejtett üzenet lényegét, amit elfed a száj és elrejt a szív. Ha egy gyermek azt mondja: „Ma nincsen étvágyam!”, ennek a mondatnak különféle jelentései lehetnek a szó szerinti értelmezésen kívül. Például, ha érzelmi alapon hallgatjuk, ezt is jelentheti: „Nem eszem, mert bosszantani akarom a mamát, akinek olyan fontos az én táplálkozásom; nem értett meg, leszidott, pedig nem érdemeltem meg a büntetést” és hasonlók.

A másik meghallgatása azt is jelenti, készen állunk rá, hogy tevékenyen segítsük beszédpartnerünket. Ha a tevékeny odafigyelést gyakorlom, akkor nem lesz a gyermek számomra többé „közömbös”, nem lesz „utamban”, hanem olyasvalaki lesz, akivel, és akinek köszönhetően érettebbé válhat, mint apa vagy anya, végső soron pedig, mint személy.

A tevékeny odafigyelés dinamikus, sodró, elkötelez a gyermekem mellett, megindít felé, közelít engem hozzá. A statikus odafigyelés mindent helybenhagy, eltávolít attól, akivel társalgásban állok, kiforgatja a személyek közötti kommunikáció valódi értékét, ami szerintem főként abban áll, hogy provokálja, aktiválja és végrehajtja a kölcsönösen konstruktív változásokat (a tudat, az érzelmek szintjén, és társadalmi szinten).

Don Bosco „...nyugodtan és türelemmel végighallgatta a gyermekeket, a lehető legnagyobb figyelemmel, mintha az általuk előadott dolgok mind-mind nagyon fontosak volnának... Őszintén kereste a párbeszédet, és ezzel lehetőséget teremtett számukra, hogy kifejezzék magukat, miközben ő maga a gyermekek szintjére ereszkedett... Arra vezette őket, hogy amikor mennek, figyeljenek befelé, körbe és előre”.

XVI. A család kapcsolata más nevelő fórumokkal

Kulcsszavak: A felelősség áthárítása – Felszabadulás a meghatározottságok alól – Előítéleteken alapuló szembenállás – Tevékeny együttműködés

1. A monopóliumtól az együttes hatás irányába

A nem is túl távoli múltban (néhány évtizeddel ezelőttig) a gyermekek nevelése szinte kizárólag a család otthonának négy fala között folyt, s a családon kívüli nevelői ráhatásoknak jóval kisebb súlyuk volt az egyén személyes fejlődésére. Ezzel kapcsolatban rögtön a patriarchális családmódellet jut eszünkbe. Manapság, a kétgenerációs család korában (amikor a szülőkkel együtt egy, két, legfeljebb három gyermek lakik a kivételeket leszámítva) a nevelés alapállása más, mint a múltban. Mára a családon kívüli nevelés került túlsúlyba a családi neveléssel szemben. E bevezető után világos, hogy miután a család bizonyos értelemben elvesztette a nevelés monopóliumát, figyelembe kell, hogy vegye az egyéb nevelői környezetek hatását a gyermek személyiségének fejlődésére, és kritikus szemlélettel kell viszonyulnia a családon kívüli fórumok felé.

A család napjainkban a különféle nevelői fórumok befolyásának középpontjában áll: az iskola, a lakóközösség, a plébánia, a telekommunikációs eszközök (újságok és televízió), szabad és spontán közösségek, véleményformáló mozgalmak és különféle egyesületek.

A dolog lényege, úgy gondolom, a következőképpen határozható meg: a lehető legkonstruktívabb és következképpen legmélyebben előnyös kapcsolat kialakítása részint a család, részint a többi nevelői fórum szempontjából.

(Folyt. köv.)

Salvatore Porcelluzzi

Vasárnapi jegyzet

Zászlónk

Lehetnek történelmi és nemzeti jelképek a zászlók. Egyetem előtt elsuhanó vonatból kinéz a régi káder: – Mi ez? Zászlóval? Felesége válasza: Egyetem. Unokád is oda jár. – Miért nem vörös az a zászló? Ökölbe szorul a kezem, a választ szerencsére nem hallottam...

A nemzet zászlaja lobogott az oromfalon, és ennek már a története főhajtást kíván. Jelképek manapság is vannak, és sorrendjük is van. Első az iménti. Az Árpádok idején a király zászlaja azonos volt az Országzászlóval, amely valóban vörös volt, de még abban a korban a vörös-fehér, amely az Árpádház kihalásával (1301) megszűnt. Miről tud még a történész? Például a II. Károly király (ő nem Árpád-házi) fehérvári temetések (a később elpusztult Szent István bazilikában történt) a zászló letört a kivonuláskor. II. Lajos koronázásakor olyan zászló volt látható, amely Szűz Máriát ábrázolta. A trikolor (piros, fehér, zöld) a Habsburgok „magyar ága” révén, József nádor első felesége: Alexandra Pavlovna kezdeményezésére kezdték használni. Józsefet a rendek közfelkiáltással választották nádorrá 1796-ban. A zászlóra vonatkozó dokumentumok, Pavlovna javaslata-kezdeményezésének írásos emlékei 1945-ben elégték – Alcsúton. Hogy nemzeti lobogónkká mikor vált a háromszínű zászló? – a múlt feledésébe merült. 1848 tette a trikolort nemzeti színeinkké...

E néhány adat is a történelemből igazolhatja zászlónk tekintélyét, azt, amit jelent a magyar ember számára. Illyés Gyula szavaival nagyon fontosat mond: „Keresi a szem, köztük-e, amely / kamasz szívünknek sugdosott. / Sokaknak mindegy, ott van-e. / De senkinek, ha nincsen ott.” Ez még reformkort idéző vélekedés, amikor a zászló szent volt, és valójában Istenhez is tartozott jelképével. De a Magyarok Nagyasszonyához is, hiszen a Boldogasszony Anyánk népénekünk a nemzet himnusza volt sokáig...

Tóth Sándor

hírek ..... információk

Ma, Árpád-házi Szent Erzsébet holnapi ünnepéhez kapcsolódóan minden magyarországi katolikus templomban a perselyadományokból összegyűjtött összeget az egyházmegyei, illetve az országos karitás szervezet javára továbbítják.

A Szeged-Csanádi Egyházmegye, Ukrajna Szegedi Tiszteletbeli Konzulátusa, valamint a Szegedi Ukrán Nemzetiségi Önkormányzat november 16-án, pénteken szoboravató ünnepséget rendezett az 1932-1933. évi Ukránai Holodomor (Éhínség) áldozatainak emlékére. Az ukrán nép genocídiumának 85. évfordulója alkalmából tartott ünnepségen köszöntőt mondott Kiss-Rigó László püspök, Nepop Ljubov, Ukrajna rendkívüli és meghatalmazott nagykövete, valamint Magyar Levente, a Külgazdasági és Külügyminisztérium parlamenti államtitkára. Korzs Bohdan szobrászművész alkotását a Dóm mellett található, Szolidaritás Emlékparkban helyezték el.

November 18-án, azaz ma 8.30-kor az algyői Szent Anna templomban, 10 órakor a szeged-móravárosi Szent Kereszt templomban a szentmise keretében Fazakas Attila plébános megáldja a hagyományos Erzsébet kenyereket, melyeket a szentmise végén szétosztják a hívek között.

Az újszegedi Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánia közössége búcsúját november 18-án, azaz a mai napon tartja. Az este 6 órakor kezdődő szentmise vendégszónoka Kopasz István plébános lesz. A búcsúra szeretettel várják Árpád-házi Szent Erzsébet tisztelőit.

A CsaládEgyetem nyitott előadással folytatódik a Katolikus Házban (Szeged, Dugonics tér 12.) november 20-án, kedden 18 órakor. A teremtésvédelem: mit tehetünk, kinek higgyünk? című előadást Nemes Csaba, a Nemzeti Fejlesztési Minisztérium Zöldgazdaság Fejlesztési Főosztály főosztályvezetője tartja.

A 2018-as év Glattfelder Gyula csanádi püspök Temesvárról történő kiutasításának, Szegedre érkezésének 95., halálának pedig 75. évfordulója, továbbá 150 éve született Foerk Ernő építész, a szegedi Dóm tervezője. A többszörös jubileum alkalmából, a Magyar Tudomány Ünnepe programsorozat keretében rendezik november 22-én, csütörtökön a „Tanuljunk meg Szűz Máriától Krisztust hordozni!” című emlékkonferenciát a Gál Ferenc Főiskolán. A 9 órakor kezdődő rendezvényt Kiss-Rigó László püspök nyitja meg; köszöntőt mond Zakar Péter, a Szegedi Tudományegyetem rektorhelyettese. Az előadások témájáról valamint az előadókról a www.gff-szeged.hu oldalon olvasható bővebb tájékoztatás.

Az újszegedi Árpád-házi Szent Erzsébet Plébánián csütörtök esténként 19 órai kezdettel folytatódik a felnőttképzés, melynek idei témája az egyház újkori története. Az előadások alkalmával az érdeklődők megismerkedhetnek az egyház liturgiájának és tanításának újkori formálódásával, valamint a tanúságtevő élet kiemelkedő alakjaival a Thorday Attila plébános által tartott előadások során. A Torontál tér 4. szám alatti plébánia nagytermében tartandó sorozatba az érdeklődők bármikor szabadon bekapcsolódhatnak.

A Magyar Tudomány Ünnepe alkalmából november 23-án, pénteken Demográfia és egészségpolitika című konferenciát rendeznek a szerbiai Zentán. A Gál Ferenc Főiskola, a Magyar Család és Nővédelmi Tudományos Társaság, a Diczfalusi Alapítvány, a Vajdasági Magyar Szövetség, a Zentai Polgármesteri Hivatal, a Zentai Kórház és az Emberi Erőforrások Minisztériuma közös szervezésében megvalósuló konferencia előadásairól a gff-szeged.hu világháló oldalán található bővebb információ.

A Szent István által alapított Csanádi Egyházmegye szerbiai jogutóda: a Nagybecskereki Egyházmegye november 24-én, szombaton ünnepli a Nagybecskereken az egyházmegye székesegyházaként szolgáló templom felépítésének 150. évfordulóját. Az ez alkalmából celebrált ünnepi szentmisén részt vesznek a Temesvári Egyházmegye és a Szeged-Csanádi Egyházmegye képviselői is. A magyar nyelvű homília mondására Kiss-Rigó László püspököt kérték fel.

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra készülve 24 órás szentségimádás lesz világszerte november 24-én. A Székesegyházban 17-18-óráig, az újszegedi Árpád-házi Szent Erzsébet-templomban 17-18 óráig, a szintén újszegedi Kalkuttai Teréz anya templomban délután 4 és 5 között lesz szentségimádás. Az alsóvárosi ferences templomban 17 órától 18 óráig lesz vezetett szentségimádás, majd 17.30-tól zsolozsmát imádkoznak közösen. A tápéi Szent Mihály templom délután 5 órakor csatlakozik a 24 órás szentségimádáshoz.

A Szegedi Keresztény Roma Szakkollégium szervezésében Roma Őszi Fesztivál nevű programsorozatot rendeznek Szegeden. A sorozat következő eseménye a SziRom együttes koncertje lesz november 24-én, szombaton este fél 8-kor a Dómban. A SziRom olyan zenekar, mely elsősorban fiatal, roma, a komolyzenét főiskolai, egyetemi szinten tanulókból, vagy felsőfokú intézményben végzett zenészekből áll.

Krisztus Király vasárnapján, november 25-én Jézus Szíve családok szentmiséje lesz Kiskundorozsmán. A délután fél 3-kor kezdődő hálaadásra és az azt követő szentségimádásra mindenkit szeretettel várnak.

A Szegedi Nemzeti Színház támogatásával, többlépcsős színházpedagógiai programot rendezett a Szegedi Keresztény Roma Szakkollégium. A Kállai Ákos színházpedagógus által vezetett foglalkozásokon a hallgatók egy egészen új szemszögből ismerkedhettek meg a színház aktuális produkcióival. A Szentivánéji álom című előadáshoz kötődően a szerelem volt a téma, a Tóték kapcsán a hatalomhoz fűződő társadalmi viszonyok, és az önmegtagadás. A foglalkozások hosszabb távú célja, hogy a hallgatók értőbb színház befogadókká váljanak, megtanulják a színházi jelrendszert és szeretni tudják a színházlátogatás nyújtotta élményt. Fontos, hogy közelebb kerüljenek önmagukhoz és egymáshoz, létrejöjjen közöttük a partneri figyelem és megértés, erősödjön bennük a demokratikus gondolkodásmód.

Kiadja a Glattfelder Alapítvány

Felelős kiadó és szerkesztő: Kiss-Rigó László

Állandó munkatárs: Bábszki Zoltán, Borz Gergely,

Cserny Szilvia, Kozma Gábor,

Szeberényi Klára, Tóth Sándor

Címünk: 6720 Szeged, Aradi vértanúk tere 2.